

Luis Sepulveda

Yacare

O lungă despărțire

Chelnerul se apropie de grupul de directori așezați la masa lungă și, cu mișcări rapide, precise, datorate obiceiurilor patronului abstinent, înlocui cupa de șampanie cu una de apă minerală.

Don Vittorio Brunni încuviință printr-o ușoară înclinare a capului și încercă să mormăie o frază politicoasă ca să-i mulțumească, însă nu apucă să deschidă gura, pentru că în chiar acea clipă bărbatul care se afla în scaunul cu rotile se aplecă spre el și îi șopti ceva la ureche. Atunci don Vittorio Brunni își trecu privirea obosită prin lentilele negre care ascundeau orbirea însoțitorului său invalid.

- Mă privești cu teamă, simt asta, nu fi prost, Vittorio, murmură orbul.

Don Vittorio renunță să-l mai privească și preferă să se uite la numeroșii invitați care umpleau sala.

Cadrelor de conducere de la Marochinăriile Brunni aveau în spatele lor o structură de aluminiu și sticlă care sluzea drept perete lateral al acelei săli enorme. Două transperante pe jumătate deschise chiar în spatele lor le îngăduiau să fie singurii care simțeau aerul umed din Milano. Ceilalți suportau cu stoicism temperatura ridicată pe care-o generau lămpile cu halogen și televizoarele.

- Așteaptă cu toții, Vittorio, șopti invalidul.

Don Vittorio Brunni ridică paharul și îi privi conținutul ca și cum ar fi căutat în bulele dinăuntru cuvintele necesare, dar singurul lucru pe care îl descoperi fu imaginea unei despărțiri definitive, pe care nu reuși s-o rotească, pentru că de pe buzele sale nu ieși nici un sunet, nici măcar de îngrijorare sau de durere. Nu mai apucă decât să-și ducă mâna dreaptă la ceafa, ca și cum ar fi vrut să alunge o insectă supărătoare, și se prăbuși peste paharele de pe masă și peste delicioasele *tramezzini* cu somon.

- Vittorio! exclamă orbul din scaunul cu rotile, și parfumul puternic de lavandă îi dădu de înțeles că șeful bodyguarzilor săi îl scotea de-acolo în mare grabă.

Comisarul Arpaia își potrivi pe nas ochelarii de baga și-și scarpină barba nerasă de trei zile. În realitate, barba nu-i creștea mai mult de-atât, în pofida strădaniilor sale și a litrilor de loțiune tonică pe care-i folosea zilnic pentru a se spăla pe față.

„De ce nu încercați mai degrabă să o beți, șefule?“, obișnuia să-i spună Pietro Chielli, detectivul corpolent pe care colegii de brigadă îl porecliseră Il Bambino di Brooklyn.

„Dar tu ce faci cu orele tale de aerobic?", îi răspundea Arpaia cu un gest binevoitor.

Hotărât lucru, femeia care se afla de partea cealaltă a biroului era frumoasă, iar comisarului Arpaia i-ar fi plăcut s-o cunoască în altă parte, la ieșirea dintr-un cinematograful, de pildă, dar ea era acolo, în biroul său de la brigada criminalistică, cercetându-l cu ochii ei verzi, pătrunzători.

- Știți că sunteți prea chipeș pentru un simplu comisar de poliție ? comentă Ornella Brunni aprinzându-și o țigară.

Arpaia ridică din umeri, se simți rușinat din pricina afișului pe care scria „Fumatul interzis" și care atârna în spatele scaunului său și își scoase ochelarii.

- Domnișoară, cu lingușelile astea n-o să obțineți nimic, pentru că nu e nimic de obținut. Dacă-mi faceți favoarea de a părăsi acest birou, vă făgăduiesc încă o dată că am să vă informez imediat ce aflu ceva.

- Se împlinesc aproape douăzeci și patru de ore de când a fost ucis tatăl meu și dumneavoastră n-ați mișcat un deget, îi reproșă Ornella Brunni.

- Nu avem nici cel mai mic indiciu că ar fi vorba despre o crimă. Așteptăm rezultatele autopsiei ca să hotărâm ce atitudine trebuie să adoptăm. Vă rog să plecați, am foarte multe treburi de rezolvat.

- Nu mă interesează să găsiți criminalul sau criminalii. Vreau doar să știu de ce l-au ucis, insistă femeia.

- Cum doriți, însă mai întâi trebuie să aflăm rezultatul autopsiei. Nu mă obligați să vă scot de-aici cu forța, o imploră comisarul Arpaia.

Femeia oftă, strivi mucul de țigară cu piciorul și se ridică de pe scaun cu mișcări feline.

Arpaia suspină și el, dar nu se clinti din loc.

Imediat ce Ornella Brunni ieși din încăpere, comisarul Arpaia întinse mâna spre telefon.

- Chielli ? Una dublă, repede - ordonă el.

După câteva minute, cele o sută și zece kilograme ale detectivului Pietro Chielli ocupau tot cadrul ușii. În mâna dreaptă avea o ceașcă de cafea și în stânga un exemplar din ziarul *Il Manifesta*.

- Fata asta o să ne facă probleme, șefule. Citiți ce a scris despre asasinarea tatălui ei, spuse Chielli azvârlind ziarul pe birou.

- Îl știu pe dinafară, răspunse Arpaia bând cafeaua dintr-o singură înghițitură.

Chielli luă ceașca goală și o examinează cu mare atenție.

- O să primim niște vizite, șefule, și încă de peste hotare.

- De unde știi ? Despre ce naiba vorbești ?

- Mi-o spune clar zațul de cafea. O țigancă m-a învățat să ghicesc. Să știți că văd și viitorul, vreți să știți ce vă așteaptă?

- Ia mai du-te dracului cu vrăjile tale! îi spuse Arpaia, refuzând să privească fundul ceștii, unde zațul premonitor înfățișa probabil imaginea lui Dany Contreras, care, la mai puțin de cinci sute de kilometri de-acolo, privea fulgii de zăpadă pufoși care se zbenguiau prin aer, învârteliți de vânt, din pricina cărora în răstimpuri nu reușea să vadă nimic altceva decât o ceață

densă și mișcătoare ce se interpunea între fereastra lui și orașul Zürich.

Dany Contreras se afla într-un birou confortabil, la al patrulea etaj al sediului central al firmei de asigurări Helvetica, și se simțea în largul său acolo, mai cu seamă în timpul iernilor friguroase.

Contreras ura din tot sufletul frigul, îl considera un afront personal, pentru că era încredințat că cele mai mari nenorociri se petrec atunci când e frig. Fosta lui soție, ca să dăm doar un exemplu, își alesese tocmai o zi de iarnă ca să-și găsească un amant. Dacă ar fi făcut-o vara, de pildă în timpul vacanțelor la Torremolinos, n-ar fi avut nici un fel de importanță, ar fi făcut parte din regulile jocului estival și nimic mai mult, dar nu, trebuise s-o facă în ianuarie. Când el o întrebase de ce, sperând că avea să primească un răspuns coerent, oricât de dureros, fusese nevoit să se mulțumească cu un neașteptat: „Pentru că era atât de frig!”

Contreras se uită cu dragoste la radiatoarele albe din încăpere. Cu siguranță că acolo jos frigul dădea naștere mai multor triumfuri Amant - Soție Friguroasă - Încornorat. Contreras detesta frigul și pentru că îi amintea de orașul Punta Arenas, aflat foarte la sud pe harta lumii.

În urmă cu cincisprezece ani, un avion îl adusese la Zürich, fără bilet de întoarcere, încă un refugiat în națiunea băncilor și a Crucii Roșii. Dar experiența lui anterioară din Chile ca polițist în brigada criminalistică și câteva cursuri urmate la Interpol îl scutiseră să fie trecut în categoria străinilor dubioși, până când, într-o bună zi, un funcționar de la Biroul Forțelor de Muncă, lovit brusc de o revelație, fusese convins că dosarul lui i-ar fi putut interesa pe cei de la firma de asigurări Helvetica. Și iată-l acolo, protejat de radiatoare, departe de pișatul și flegmele pe care le spălase vreme de doi ani în gara centrală din Zürich. Iubea acel birou, pentru că acolo se simțea la adăpost de orice umilință, și cu cât ninge mai abitir, cu atât se simțea mai legat de el.

Soneria interfonului îl făcu să se îndepărteze de fereastră.

- Domnul Zoller dorește să vă vadă chiar acum, îi spuse o voce.

George Zoller îi arată un scaun în timp ce-și pune în ordine hârtiile de pe birou.

- Cunoști orașul Milano? Nu contează. Ascultă-mă cu atenție, Contreras, am să-ți spun o poveste. În 1925 a văzut lumina zilei în această vale a plângerii un bebeluș care a fost botezat Vittorio Brunni. Și-a făcut pentru prima oară nevoile într-o vilă a cărei valoare actuală a fost estimată la șase milioane de franci, și mă refer la francii noștri, nu la tinichelele francezilor, în 1955 a moștenit cincizeci la sută din acțiunile Marochinăriilor Brunni, cu un capital declarat de zece milioane de franci. Restul s-a împărțit între frații săi, care, cu multă generozitate, i-au vândut de-a lungul anilor partea lor. Afacerile i-au mers întotdeauna strună, și în 1975 s-a asociat, cu număr egal de acțiuni, cu Carlo Ciccarelli, alt magnat al industriei pielăriei, și astfel capitalul s-a dublat. Trei ani mai târziu, binecuvântat fie Domnul, Marochinăriile Brunni au hotărât să plătească la Helvetica o asigurare care acoperă toate bunurile noastre de infrastructură și transport. Relațiile dintre Marochinăriile Brunni și firma care ne asigură nouă pâinea au fost întotdeauna

una fără cusur sau, cu alte cuvinte, un adevărat model de corectitudine, dar (și acest „dar” nu înseamnă că ar fi existat între noi fie și cea mai mică neînțelegere) iată că, în urmă cu mai puțin de patru luni, Vittorio Brunni a hotărât să plătească și o asigurare de viață în valoare de un milion de franci. Ieșit din comun e însă faptul că beneficiarii nu sunt membrii familiei, soția și fiica, desemnate moștenitoare cu drepturi depline, ci o anumită persoană domiciliată într-un cotlon din El Pantanal, pe nume Mánai, așa, pur și simplu, Mánai, despre care nu știm absolut nimic, nici măcar dacă e femeie sau bărbat. Contractul ne obligă, în cazul unei morți naturale sau accidentale, să găsim această persoană și să-i facem cadou milionul de franci. Și-am încălecat pe-o șa... Cum ți se pare?

- Bizar. De ce nu l-a inclus pe Mánai în testament ? Asta l-ar fi scutit de plata primelor de asigurare. După cum se știe, milionarii nu-și risipesc banii de plăcere, comentă Contreras.

- Din capriciu, presupun. Raportul contabil, certificatul unei sănătăți de fier și acceptarea unei clauze care ne autorizează să cerem o autopsie ne-au făcut să fim de acord. N-am pus întrebări. Ne aflăm în Elveția și economia noastră înflorește dacă suntem discreți; mai mult, unui client italian i se îngăduie întotdeauna să aibă un beneficiar pe sub tejghea; mediteraneenii nu pot fi criticați pentru că au câte o aventură, și cu atât mai puțin i se poate reproșa asta cuiva care exportă anual mai multe milioane de franci.

- Dar e ceva în toată povestea asta care nu miroase a bine și nu vă lasă să dormiți liniștit.

- Așa e, Contreras. Vittorio Brunni a murit subit. Nu știm de ce și, după cum e și firesc, am solicitat o autopsie. Așteptăm rezultatele și ne rugăm să fie în favoarea noastră. Contreras, dumneata, eu, toți detectivii particulari ne câștigăm pâinea de pe urma perversității, înțelegi ce vreau să spun?

- Mă tem că da.

- Mă bucur să te aud spunând asta. Dacă reușim să păstrăm milionul ăsta, firma o să ne premieze cu zece la sută din el, bani care vor fi împărțiți după legile sfinte ale ierarhiei... Contreras, bem un coniac împreună ? Și dumneata, și eu dorim așadar să demonstrăm că Vittorio Brunni a fost asasinat.

- Păi nu așa s-a întâmplat ? Îndrăzni Contreras să întrebe.

- O să-ți facem cadou o pălărie colonială și vei pleca în căutarea acului în carul cu fân, care întâmplător se numește Mánai și se află undeva prin ungherele cele mai îndepărtate din El Pantanal.

Un orb înarmat cu un pistol

De îndată ce coborî din taxi, Dany Contreras simți că frigul umed din Milano îl pătrundea până la oase. Plăti și, ridicându-și gulerul paltonului, se îndreptă spre poarta vilei. Nu apucă să apese butonul soneriei, căci două namile de câini îi ieșiră în întâmpinare, scoțându-și capetele enorme prin grilajul gros de fier forjat. Contreras se dădu un pas înapoi, străbătut brusc

de un val de căldură.

-*Angelico, Divino*, stați cuminți! le porunci o voce, iar câinii îi dădură ascultare.

Posesorul acestei autorități de invidiat era un individ cât un dulap. Într-o mână ținea un *walkie-talkie* și în cealaltă o pușcă mare, cu două țevi.

- Nu e recomandabil să veniți neanunțat. Ce doriți? spuse el cu toată politețea de care era în stare.

- Don Carlo Ciccarelli mă așteaptă. Dulapul îl întrebă cum se numește, vorbi prin *walkie-talkie* cu cineva dinăuntru și imediat după aceea deschise poarta cu ajutorul unui dispozitiv de deschidere centralizată. Contreras făcu câțiva pași, auzind în urma lui mârâitul amenințător al celor două namile de câini.

- Veniți în urma mea și nu vă îndepărtați nici un pas de mine, îi spuse dulapul.

Înaintară pe o cărare străjuită de copaci desfrunziți, în timpul verii era probabil o alee frumoasă, presupuse Contreras, dar fu nevoit să-și întrerupă considerațiile estetice întrucât ajunseră în dreptul unei esplanade acoperite cu gazon, în mijlocul ei, așezat în scaunul cu roțile, se afla Carlo Ciccarelli. Avea picioarele acoperite cu o pătură în carouri, o pereche de ochelari cu lentile negre îi ascundeau ochii, iar în mână ținea un pistol Walter de nouă milimetri.

- Nu vă mișcați, porunci dulapul. Contreras se opri. Un bărbat întoarse scaunul cu roțile cu mișcări energice, în timp ce invalidul continua să țină pistolul strâns în mână.

Deodată apăru alt bărbat, care alergă vreo douăzeci de pași și lăsa un reportofon pe gazon. Se îndepărtă de cărare și se apropie de invalid, al cărui scaun nu se mai învârtea. O voce abia auzită venea dinspre reportofon. Invalidul își mișcă ușor capul, ridică arma și apăsă pe trăgaci. Vocea amuți pe dată și aparatul se făcu țândări.

- Acum veniți după mine, îi porunci din nou dulapul.

Dany Contreras strânse mână osoasă și rece a invalidului, în timp ce bărbatul aflat lângă scaunul cu roțile băga pistolul într-o teacă de piele.

- Contreras, chilian, patruzeci și cinci de ani, fost polițist, vorbiți germana, franceza și italiana. Am cerut un raport informativ despre dumneavoastră când am aflat că veniți încoace. Mă scuzați, dar trebuie să-mi iau măsuri de precauție, îl lămurii pe Contreras eliberându-i mâna.

- Vă pricepeți foarte bine să trageți cu arma, deși sunteți orb, comentă Contreras.

- V-am mai spus că un orb trebuie să-și ia măsuri de precauție. Veniți cu mine, am să vă arăt locul unde a murit bietul Vittorio.

Contreras îl urmă pe invalid până-n dreptul ușii, dar nu intrară în vilă. Acum invalidul conducea singur scaunul cu roțile, și o făcea cu mare precizie. Mergând pe lângă perete, îl conduse în spatele casei. Acolo se afla pergola de aluminiu și sticlă care lui Contreras i se păru locul ideal pentru un restaurant de lux.

- Vă place? A fost creată de un arhitect local și e perfectă pentru expu-

nerea produselor noastre. În fiecare an prezentăm aici noile modele ale firmei. E o adevărată nenorocire ce i s-a întâmplat lui Vittorio, spuse invalidul.

- Dumneavoastră ce credeți ? Care e cauza morții domnului Brunni?
- Epuizarea, stresul, cum i se spune astăzi, oboseala. Vittorio muncea prea mult. Autopsia îmi va confirma părerea, sau va spune ceva asemănător.
- De ce ați insistat să i se facă autopsie ? De obicei e solicitată de procuratură sau de organele autorizate, ca noi, care cerusem deja acest lucru.
- Ca să câștig timp. Știam de asigurare. Între Vittorio și mine nu au existat niciodată secrete. Habar n-am de unde i-a venit ideea asta ȳicnită, dar pentru că nu vreau să arunc nici o umbră asupra prestigiului firmei noastre, am solicitat autopsia. Peste câteva ore vom afla de ce a murit partenerul meu și astfel îl vom putea înmormânta creștinește. Priviți într-acolo, vedeți acel turn?

Contreras se uită în direcția indicată de invalid. La vreo cincizeci de metri depărtare se înălța un turn înalt, ca o fantomă cenușie în mijlocul peisajului iernal. Temelia îi fusese întărită cu bârne de lemn, dar chiar și așa se simțea oboseala latentă a pietrelor.

- Acolo se surpă peste două mii de ani de istorie. La început a fost casa unui negustor, după aceea templu roman, mai târziu biserică catolică, până au bombardat-o aliații. Turnul acela e mândria mea.

Invalidul își îndrepta lentilele negre spre ruine, iar Contreras se întrebă dacă era într-adevăr orb. Simți nevoia să-și treacă mâna prin fața ochelarilor lui, însă prezența bodyguardului îl făcu să renunțe la idee.

- Nimeni nu poate atinge aceste ruine. Știu că sus încă mai există un clopot, dar va rămâne acolo până când timpul va hotărî contrariul. Ruinele astea sunt mândria și plăcerea mea. Nimeni nu trebuie să se atingă de ele. Într-o zi m-am trezit cu niște cretini de la programul de conservare a monumentelor istorice, care mi-au oferit mie, lui Carlo Ciccarelli, ajutor pentru a-l restaura. Le-am spus să se ducă dracului. Ruinele astea sunt mândria mea, nu le pot vedea, dar nici pe mine nu mă văd. Am uitat cum sunt eu și cum sunt aceste ruine; totuși, știu că ele și cu mine ne surpăm împreună, șubreziți de timp.

- Oglinda degradării dumneavoastră. Nu vă faceți griji, cu toții ne degradăm, observă Contreras.

- Insolent și crud. Îmi place de dumneavoastră, domnule Contreras. În curând vom afla că Vittorio a murit de moarte bună, așa că vă puteți face bagajele pentru călătoria spre El Pantanal. Știți unde se află locul ăsta blestemat ?

- Nu, dar îl voi găsi, răspunse Contreras. Cine e Mánai? Dacă între dumneavoastră și răposat nu existau secrete, presupun că îl cunoașteți pe beneficiar.

- Presupuneți greșit. N-am nici cea mai vagă idee. Iar acum v-aș ruga să plecați, bătrânii ca mine trebuie să doarmă mult.

Contreras părăsi vila cu un sentiment confuz. Dacă totul era așa cum îl încredințase Ciccarelli, firma de asigurări avea să economisească un milion

de franci, însă flerul lui de polițist experimentat îi spunea că lucrurile nu erau de fapt chiar atât de simple.

Când poarta cu grilaj de fier se închise în urma lui, Contreras se întoarse către dulapul care ținea în continuare pușca în brațe și-l rugă să-i cheme un taxi. În loc de răspuns, bărbatul făcu un gest scârbit și cele două namile de cifru începură să latre amenințător.

De la vilă până la prima intersecție erau cel puțin cinci sute de metri. Blestemând umezeala care se lipea de palton, Contreras porni la drum. Tocmai își aprinsese o țigară, când o mașină se opri chiar lângă el.

- Domnul Contreras? Îl întrebă grăsanul de la volan, care se revărsa în scaun. În dreapta lui era un tip slab, cu barba nerasă de vreo trei zile.

- Da, eu sunt. Ce doriți ? răspunse el, alarmat.

- Poliția, preciza grăsanul arătându-i legitimația.

- Vă rugăm să urcați în mașină, vă ducem noi la hotel, îl invită politicoș comisarul Arpaia.

Dany Contreras se așeză pe bancheta din spate și, refuzând țigara de foi pe care i-o oferea detectivul Chielli, repetă întrebarea.

- Vrem să discutăm cu dumneavoastră, nimic mai mult, și iertați-ne dacă spaniola pe care o vorbim e foarte proastă, se scuză comisarul .

- Dacă doriți numai să stăm de vorbă, n-am nimic împotrivă, spuse Contreras.

- Ce s-a întâmplat cu *Jorge Toro* ? Mare înaintaș, chilianul ăla! exclamă detectivul Chielli.

- Chiar nu poți să uiți puțin de fotbal ? Iertați-l pe colegul meu, se scuză din nou comisarul Arpaia.

- *Mea culpa*. Sunt suporterul echipei Modena. Șase ani a jucat pentru noi! zise entuziastul Chielli.

- Fii atât de bun și mai redu viteza, că doar nu te-oi crede Fittipaldi, sugeră comisarul.

- Chilenii au avut un pilot de Formula I mai bun decât Fittipaldi; se numea Fioravanti. Nu-i așa, domnule Contreras ?

Comisarul Arpaia își duse mâinile la cap, așteptând o reacție solidară, iar Contreras, profund mișcat, i-o oferă, întrebându-l despre ce anume doreau să stea de vorbă cu el.

- Despre autopsie. De ce firma dumneavoastră a solicitat o autopsie atât de repede?

- Chestie de rutină. Dar răposatul se află acum în mâinile medicului legist care lucrează pentru Carlo Ciccarelli.

În timp ce detectivul Chielli îi înjura în gura mare pe șoferi, Arpaia și Contreras descopereau că interesele lor cu privire la caz erau antagonice: din fidelitate față de firma de asigurări, trimisul companiei Helvetica dorea un asasinat, și, din evidentă comoditate, polițistul înclina să creadă că era vorba despre o moarte naturală. Cu toate acestea, flerul lor comun de copoi le spunea că acel puzzle avea prea multe piese împrăștiate care-ncotro.

O dată ajunși în centrul orașului, Contreras le ceru să-l lase în apropierea Domului. Voia să se plimbe puțin și să mediteze înainte de a-i face o vizită

medicului legist.

- Vă rog să mă țineți la curent cu situația. Nu uitați că suntem în aceeași barcă, îi aminti Arpaia la despărțire.

- Chile, campionatul mondial de fotbal din 1962. Țara dumneavoastră a ieșit pe locul trei. Echipa chiliană a înscris șaisprezece goluri, dintre care unsprezece i-au aparținut lui Jorge Toro, îi spuse pe un ton didactic sportivul Chielli.

Contreras străbătu grăbit cele zece intersecții care despart Domul de hotelul Manin. Aerul umed din Milano devenea tot mai rece și cerul cenușiu părea să prevestească un deznodământ imprevizibil.

La recepție ceru cheile și, o dată cu cartela magnetică, îi înmânară un plic sigilat pe care se hotărî să-l deschidă în fața unui pahar de Jack Daniel's.

Mesajul, scris pe o foaie care purta antetul hotelului, era scurt, dar literele trasate de o mână sigură, ușor înclinate spre dreapta, trădau un caracter voluntar.

„Mă află în camera dumneavoastră, așa că nu vă speriați dacă veți vedea o străină pe domeniile care vă aparțin.

Ornella Brunni"

Dany Contreras împături biletul, îl făcu să dispară în buzunarul hainei și se îndreptă spre lift. Tocmai se pregătea să intre în cabină, când recepționarul îl anunță că îl căuta cineva la telefon.

- Am rezultatul autopsiei, îi spuse comisarul Arpaia.

- Și e în defavoarea mea, comentă Contreras.

- Așa e. Paralizarea bruscă a funcțiilor vitale. Mai e cunoscută și sub numele de moarte subită și se produce de obicei la nou-născuți. A fost o plăcere să vă cunosc, domnule Contreras.

- Când are loc înmormântarea ?

- Peste câteva ore. Totul e pregătit la cavoul familiei.

- Nu vi se pare că toate astea se întâmplă prea repede, domnule comisar ?

- Și ce dacă ? Așa e viața modernă. Trăim și murim cu viteza sunetului, zise Arpaia pe un ton care lăsa să se înțeleagă că nu credea ce spune.

Trecerea tigrului

Ornella Brunni avea peste un metru șaptezeci; bine făcută și îmbrăcată în blugi mulați și cu o bluză care amintea de perioada hippie, evoca un trup dintr-un tablou de Modigliani pictat de Andy Warhol. Stătea întinsă pe pat, cu televizorul deschis, iar imaginile care se derulau pe ecran, despre un program pentru salvarea pădurilor, sporeau strălucirea ochilor ei verzi. Sub picioare își pusese o geacă de piele maro, ca să nu murdărească cearșaful cu bocancii.

- Întotdeauna procedați astfel ? o salută Contreras.

- Iertați-mă, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, se scuză femeia, așezându-se pe marginea patului.

- Știați că vă îmbrăcați foarte prost pentru o femeie care tocmai a moștenit o avere?

- N-am să mă ating nici măcar de o liră din banii ăia murdari. N-au decât să și-i bage în cur, declară femeia în timp ce scotocea în buzunarul hainei după un pachet de țigări.

- Despre asta doreați să vorbim?

- Nu. Voiam să vă spun că tatăl meu a fost omorât, dar n-a fost vorba despre un asasinat; a fost, ca să spunem așa, o execuție, un act justițiar care trebuia să se producă mai devreme sau mai târziu.

- Rezultatul autopsiei e foarte clar. Moarte subită. Uneori și adevărul apare așa, subit.

- Fac ceva pe autopsia lor. Ascultați-mă: în urmă cu un an, în Asuncion, un bărbat pe nume Michael Schiller a murit tot așa, iar acum șase luni, la Barcelona, a fost omorât la fel Joan Estevez. Oamenii ăștia lucrau pentru tatăl meu, pentru Marochinăriile Brunni.

Contreras se duse la bar și luă două sticle mici de whisky. Pe una dintre ele i-o dădu Ornellei.

- Continuați, spuse el desfăcând capacul.

- Schiller era traficant de piei în slujba tatălui meu, iar Estevez se ocupa de transportarea lor în Europa. Firma noastră e cel mai mare exportator de piei de crocodil sau caiman din lume și, conform documentelor de import, pieile provin din Egipt sau din Cuba, dar asta e o minciună gogonată. În urmă cu câțiva ani, partenerul tatălui meu a descoperit că puteau obține pieile aproape pe gratis în Mato Grosso.

- Vreți să spuneți în El Pantanal, preciza Contreras.

- De unde știți ? îl întrebă Ornella dând pe gât băutura.

- Nu știu nimic, pur și simplu pun lucrurile cap la cap. Tatăl dumneavoastră și-a făcut o asigurare de viață de care beneficiază o persoană domiciliată în El Pantanal. Asta numai în cazul în care avea să moară de moarte naturală sau în urma unui accident. De asta mă și aflu aici, ca să stabilesc dacă trebuie să plătim acești bani sau nu.

- Spuneți-mi numele acestei persoane.

- Mánai. Așa, pur și simplu Mánai. Ornella Brunni își puse mâinile în cap. În gestul ei era un amestec de satisfacție și deznădejde.

- Știți cine este Mánai ? întrebă ea fără să-și ia mâinile de pe cap.

- Nu. Și m-ați ajuta nespun de mult dacă mi-ați spune.

- Mánai este ultimul mare vrăjitor al tribului *anare*.

- Un vrăjitor ? Și cine sunt acești *anare* ?

- Un trib din El Pantanal. Unul dintre ultimele triburi care au reușit să evite contactul cu albi. Sărmanii *anare*!

- De acord. Cred că trebuie să stăm de vorbă mult și pe îndelete, dar presupun că nici dumneavoastră, nici eu nu dorim să ratăm înmormântarea tatălui dumneavoastră, spuse Contreras și-i dădu haina de piele.

În ceața răcoroasă a serii milaneze, vreo douăsprezece persoane își luau adio de la Vittorio Bruni. Ceremonia fu scurtă. Contreras îl văzu pe invalid lângă văduvă și, la o distanță prudentă, perechea formată din comisarul Arpaia și detectivul Chielli. Ornella rămase departe de grup, cu mâinile în buzunarele hainei de piele.

Reprezentanții firmei de pompe funebre depozitară sicriul cu rămășițele pământești ale lui Vittorio Bruni în mijlocul cavoului familiei și închiseră ușa. Deodată, Contreras îl văzu pe unul dintre bodyguarzi aplecându-se spre invalid pentru a-i spune ceva la ureche și observă că acesta își îndreptă lentilele negre spre Ornella.

Contreras scoase o țigară din pachet, și o mână îi oferă foc. Era detectivul Chielli.

- E destul de frig la Milano, și din pricina umezelii pare și mai frig, comentă grăsanul.

- Ați venit să-mi vorbiți despre vreme ?

- Nu. Vrem să vă invităm la o *grappa* pe care o păstrăm în mașină pentru asemenea cazuri de urgență. *Grappa Nonino*. Ați băut vreodată?

Contreras îl urmă pe Chielli până la mașina parcată pe una dintre aleile care duceau la cavoul familiei Bruni. Acolo Arpaia îi oferă un pahar de plastic.

- Beți și vă veți simți mai bine, în ciuda vremii ăsteia de tot rahat, spuse comisarul.

Grappa era delicioasă și Contreras o lăsă să alunece încet pe gât.

- V-am văzut venind într-o companie de invidiat.

- Fata m-a asigurat că tatăl ei a fost asasinat, deși a preferat să folosească termenul „executat”. Sănătate.

- Ornella Bruni e o fată răsfățată, o fată de bani gata care s-a amestecat în toate mișcările posibile și imposibile; simpatizantă a Brigăzilor Roșii, a deținuților politici, a ecologiștilor, a celor care fac greva foamei, a celor care organizează marșuri în favoarea demnității homosexualilor, dar și a sandiniștilor... Nu v-a spus că tatăl ei a fost un porc de capitalist și că a fost executat de vreo avangardă proletară? Întrebă Arpaia ironic.

- Nu, însă mi-a spus că în toată tărșenia asta e amestecat un vrăjitor.

Arpaia se luă cu mâinile de cap, după aceea de barba nerasă de trei zile, dar pe care în realitate nu și-o răsese de câteva luni, Chielli izbucni ștângărește în râs, iar Contreras nu știu ce să adauge.

Ornella Bruni și Dany Contreras luară cina în salonul hotelului Manin. Fata abia dacă se atinse de mâncare, dar când ajunseră la cafea, Contreras știa mult mai multe lucruri despre Vittorio Bruni, Mănai și *anare*.

În urmă cu câțiva ani, Michael Schiller, un aventurier lipsit de scrupule, apăruse la Milano, invitat de Carlo Ciccarelli, ca să-i propună lui Vittorio Bruni ceea ce el numea o reducere a costurilor materiei prime, în El Pantanal erau mii de *yacare*, mici caimani care populează râurile, terenurile cu mangrove și mlaștinile.

Această specie era ocrotită prin lege și de aceea număra foarte multe exemplare, în plus, după cât se părea, Schiller avea relații foarte bune cu

persoane care colaborau la afacere, închizând ochii. Cifrele nu mint și, de fapt, ceea ce propunea Schiller reducea substanțial costurile. Aici intervenea Joan Estevez: el trebuia să aducă pieile în Europa prin Barcelona, să înlesnească falsificarea documentelor de proveniență, astfel încât pieile de *yacare* să poată pătrunde în Italia ca și cum ar fi provenit de la pui de crocodili și caimani din Egipt sau din Cuba. Singurul lucru pe care-l mai aveau de făcut era să organizeze partide de vânătoare în El Pantanal, iar Schiller se pricepea bine la asta. Ce a uitat să menționeze aventurierul a fost că vânătorii trebuiau să pătrundă pe teritoriul tribului *anare*, indieni care trăiau de pe urma acelor reptile și care le venerau ca început și sfârșit al vieții.

- Acum ceva mai bine de doi ani, tatăl meu a călătorit în El Pantanal, invitat de Schiller, ca să participe la o partidă de vânătoare, și s-a întors total schimbat de acolo, își pierduse obișnuita locvacitate, treptat i-a cedat conducerea firmei lui Carlo Ciccarelli și, în fața neputinței familiei, s-a transformat într-un fel de autist, îi era teamă. Dormea puțin și zbuciumat, iar uneori se trezea strigând acel nume ciudat: Mánai.

Intrarea grăbită a detectivului Pietro Chielli în salon o întrerupse pe Ornella.

- Veniți, domnule Contreras, comisarul vă așteaptă în mașină.

Ieșiră în stradă. Arpaia îl invită să se așeze lângă el, pe bancheta din spate. Chielli puse pe capotă sirena albastră și porniră în mare viteză.

- Unde mergem ? îndrăzni să întrebe Contreras, blestemându-se că nu-și luase paltonul.

- La vila lui Ciccarelli. Se pare că cineva a încercat să-l omoare, răspunse comisarul.

De data asta, dulapul înarmat cu pușcă fu neobișnuit de politicos; le deschise imediat poarta și alergă în urma mașinii. Intrând pe proprietatea lui Ciccarelli, văzură mai mulți bodyguarzi și angajați care străbăteau grădina enormă cu lanterne în mână.

Ciccarelli îi aștepta așezat pe un scaun cu spătar înalt. Părea un monarh invalid care nu-și putea contempla regatul.

- Domnule comisar Arpaia, apa dumneavoastră de colonie e inconfundabilă; domnule detectiv Chielli, țigările dumneavoastră de foi duhnesc; domnule Contreras, da, vă recunosc mirosul; așteptați, mai e ceva, da, cineva s-a întâlnit cu târfulița aia, cu fiica lui Vittorio, îi întâmpină invalidul, cu nările fremătându-i sub ochelarii cu lentile negre.

- O impresionantă demonstrație olfactivă, *dottore*. Ce s-a întâmplat? întrebă comisarul.

- Asta, spuse invalidul aruncând la picioarele nou-veniților o carte groasă, deschisă.

Era o ediție în braille a *Divinei Comedii*. Pe una din pagini, chiar între reliefurile care permiteau lectura pe pipăite a cuvintelor „*buon tetragono ai colpi di fortuna*”, se înfipsea o săgeată minusculă, al cărei vârf dăduse hârtiei o tentă maronie.

- Eram chiar aici și citeam, da, citeam cu degetele, când deodată mi-am

dat seama că prin fereastra deschisă nu pătrundea decât liniștea. M-am întors și în acea clipă am auzit că ceva lovește cartea. Ce naiba e asta?

- O săgeată, o săgeată din El Pantanal, spuse Contreras.
- Imbecilule! Domnule comisar, v-am întrebat pe dumneavoastră.
- E o săgeată, *dottore*, răspunse Arpaia. Va trebui să iau cartea ca s-o

trimit la analiza de laborator.

Contreras ieși în grădină. Câteva reflectoare scăldau cu lumina lor turnul în ruină. Bodyguardii și angajații, care străpungeau bezna cu lanternele fără să știe precis ce anume caută, păreau nervoși. Nu încăpea nici o îndoială că cineva pătrunsese acolo, și cu toate astea nimeni nu văzuse nimic. Căinii nu lătraseră, dar în aer plutea izul unei amenințări, pecetea mortală care însoțește trecerea tigrului.

Când comisarul Arpaia și detectivul Chielli ieșiră din casă, se auzi sirena unei mașini de poliție care se apropia. Veneau carabinierii care trebuiau să-l apere pe Carlo Ciccarelli.

- De unde naiba ați scos chestia aia cu săgeata din El Pantanal? întreabă Arpaia ținând în mână cartea învelită într-o folie de plastic.

- Nu știu mare lucru, dar încerc să pun lucrurile cap la cap. Domnule comisar, cred că aveți de-a face cu trei omucideri și o încercare de omucidere.

- Sfântă Treime! exclamă detectivul Chielli.

- Da, numai că în cazul de față nu e vorba despre Tito Fouloux, Jorge Toro și Leonel Sánchez, treimea fotbalului chilian... Domnule comisar, sunt sigur că, dacă ați cere autopsia cadavrului unui oarecare Michael Schiller, mort în Asuncion, și a unui individ pe nume Joan Estevez, mort la Barcelona, ați descoperi că au fost asasinați în același fel ca don Vittorio Brunni, pentru ale cărui rămășițe pământești voi cere o a doua autopsie.

Comisarul îl asculta privind cartea deschisă. Deodată, dădu la o parte folia de plastic și cercetă cu luare-aminte cartea. Săgeata dispăruse. Acum, deasupra petei maronii se vedea alta, transparentă, ca niște bale.

- Nu cred în vrăjitori, dar de existat, există - comentă Contreras.

Dulăii, neliniștiți, începură să urle prelung. Probabil că intrusul încă se mai afla acolo.

Mână-n mână

O rază firavă de soare care străpungea ceața arăta că se iveau zorii la Milano. Contreras deschise fereastra, iar trupul Ornellei Brunni se înfioră în așternut. Fusesse o noapte lungă. Fata sunase la ușă pe la două dimineața, chiar când Contreras termina de vorbit la telefon cu detectivul Chielli.

- Îmi place de dumneavoastră, chiar îmi place, spunea Chielli.

- Mă dau în vânt după declarațiile de dragoste, răspunse Contreras.

- Iar umorul ăsta mă înnebunește. Lăsând gluma la o parte, se pare că ați avut dreptate. Cei de la laborator au găsit curara în carte, iar săgeata a dispărut pentru că era făcută din pânze de păianjen și rășină. Umezeala foliei

de plastic a făcut-o să se topească, înțelegeți ?

- Curara. O otravă care produce paralizie musculară. Nu mai funcționează nici un mușchi, și de aici vine moartea subită. Comisarul știe că-mi împărtășiți un secret din dosar?

- Da. Arpaia a vrut să vă spun asta, dar e la fel de timid ca și barba lui. În schimb eu... vă rog să mă înțelegeți, un individ atât de masiv ca mine nu poate trece cu sfială prin viață.

- Dacă nu vă supărați, pot să vă întreb de ce-mi spuneți mie toate astea ?

- Pentru că eu și comisarul credem că se ascunde ceva putred în spatele morții lui Brunni și a celorlalți doi. Ce naiba, ne place meseria noastră și vrem să ducem la bun sfârșit ce-am început.

- Bine. O să ne ajutăm reciproc, îl asigură Contreras înainte de a pune telefonul în furcă.

Deschise ușa crezând că i se aducea un mesaj, dar dădu peste privirea verde a Ornellei Brunni.

- Am făcut o plimbare, m-am dus acasă, mi s-a făcut frică și am venit aici, spuse ea, aruncându-și haina pe un scaun.

- Bine, puteți dormi pe canapea, mormăi Contreras.

- Sunt obișnuită să dorm în paturi mai mari, insinua femeia.

- Cu atât mai rău pentru mine, spuse Contreras luându-și o pernă.

Se întinseră, ea pe pat și el pe canapea. Rămaseră așa multă vreme, fără să folosească alt limbaj decât pe acela produs de inhalarea fumului de țigară.

- Acum știți cum a fost ucis tatăl meu, nu-i așa? rupse Ornella tăcerea.

- Nu, dar presupun că a doua autopsie va descoperi în trupul lui resturi de curara, pânză de păianjen și rășină.

- Mánai. El a fost. Marele vrăjitor Mánai.

- Haide. Sunteți o femeie inteligentă, doar nu credeți acum că un vrăjitor e în stare să sufle într-o sarbacană de la capătul lumii și să-l nimerească pe tatăl dumneavoastră în ceafă.

- Tatălui meu îi era teamă de Mánai, îi tot repeta numele când avea coșmaruri. Habar n-am cum a făcut vrăjitorul să-l omoare, dar a reușit. Marele Vittorio Brunni a încercat să-și cumpere viața prin acea asigurare pe numele lui Mánai, însă vrăjitorul nu s-a lăsat mituit.

- Ornella, eu lucrez cu fapte care se pot dovedi. Misiunea mea constă în a demonstra că a fost asasinat; ce se întâmplă cu făptașul nu mă interesează câtuși de puțin.

- Am să vă vorbesc despre un fapt care poate fi dovedit: Guido Vincenzo era un tânăr antropolog care studia culturile din El Pantanal. Într-o zi a publicat un articol în care denunța exterminarea indienilor *anare* și printre vinovați a pomenit autoritățile braziliene și paraguayene, dar și o întreprindere italiană numită Marochinăriile Brunni. O lună mai târziu, Guido a fost găsit pe fundul mării. Cică a condus beat și s-a prăbușit în apă, cu tot cu mașină, de pe o stâncă. Ce e mai ciudat în toată povestea asta e că Guido nu bea alcool, nu putea să bea, pentru că era diabetic.

- Aveți o copie a acelui articol?

Ornella se ridică, își luă haina și îi înmână câteva pagini fotocopyate. Contreras începu să citească.

Articolul spunea că indienii *anare* sunt foarte scunzi, motiv pentru care uneori sunt confundați cu pigmeii care locuiesc mai la nord, în regiunile preamazoniene. Sunt nomazi care se mută de colo-colo pe un teritoriu de vreo două milioane de hectare și care trăiesc aproape exclusiv din ouăle și carnea de *yacare*. Vorbesc o limbă cu multe cuvinte împrumutate din guarani, iar mitologia lor e impregnată de prezența reptilelor *yacare*.

Până cu vreo trei ani înainte de publicarea acelui articol, evitaseră contactul cu omul alb, însă niște vânzători de *yacare*, sub comanda unui neamț pe nume Schiller, le invadaseră teritoriul, anihilându-i pe indienii care încercau să ducă puii de *yacare* spre interiorul regiunii Mato Grosso Do Sul, pentru a-i salva. Articolul menționa la sfârșit faptul că pomenitul neamț se declara agent de achiziții al Marochinăriilor Brunni, ceea ce demonstra complicitatea acestei firme la exterminarea indienilor.

Contreras termină de citit articolul, vru să spună ceva, dar descoperi că Ornella dormea profund. O înveli cu delicatețe și se întinse pe canapea până în ziua următoare.

Telefonul o făcu pe Ornella Brunni să tresară.

- Domnul Contreras? Sunt Carlo Ciccarelli. Ieri seară m-am purtat urât cu dumneavoastră. Veniți să luăm micul dejun împreună, pentru că vreau să vorbim ca de la bărbat la bărbat, în zece minute va veni cineva să vă ia, spuse invalidul și închise.

- Cât e ceasul ? întrebă Ornella căscând.

- E timpul să plec. Dormiți în continuare. Promit să mă-ntorc înainte de amiază.

Carlo Ciccarelli îl primi în sufrageria enormă a vilei. Îi întinse aceeași mână osoasă, umflându-și nările sub ochelarii cu lentile negre.

- Ia te uită, simt că ați petrecut noaptea în compania Ornellei. Cum se comportă târfulița la pat ? Face amor cu *Capitalul* sub pernă?

- E fabuloasă, îi place să se reguleze în picioare. Dumneavoastră nu veți avea niciodată ocazia să faceți asta.

- Nu vă-ntreceți cu gluma, domnule Contreras. E de-ajuns să dau un ordin și veți fi scos de-aici în șuturi.

- Nu mă îndoiesc, pentru că dumneavoastră n-ați putea face asta niciodată.

Carlo Ciccarelli izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Pocni din degete și un chelner se apropie de ei cu o cutie de țigări de foi.

- Serviți-vă. Sunt de la Vuelta Abajo.

- Nu, mulțumesc. Mie îmi plac numai țigările de foi Condal.

- Îmi place de dumneavoastră, domnule Contreras. Sunteți insolent și crud. Idioții consideră că insolența și cruzimea sunt defecte, când de fapt sunt mari calități. Ce știți despre legătura dintre Marochinăriile Brunni și indienii din El Pantanal?

- Totul.

- Mi-am închipuit. Ornella vrea să ne înfunde cu tot dinadinsul. Și ce vreți să faceți cu informațiile pe care le aveți?

- Nimic. Am cunoștință de importurile frauduloase, de violarea legilor internaționale, de încercarea de mituire, dar toate astea nu reprezintă decât pâinea cea de toate zilele, iar șantajul nu e nici pe departe specialitatea mea. V-am dezamăgit?

- Dimpotrivă, îmi demonstrați că nu sunteți idiot, îi respect pe oamenii care-și cunosc limitele. Cine a încercat să măucidă aseară?

- De unde să știu eu?

- Ornella știe, și cu siguranță v-a spus și dumneavoastră. E aceeași persoană care i-a omorât pe Vittorio, pe Schiller și pe nenorocitul de Estevez. Blestemat să-i fie numele. Știu asta, și oricum nu mai are nici o importanță, dacă rezultatul noii autopsii ne va împiedica să ascundem adevărul. Dar mai e ceva care nu trebuie trecut cu vederea, domnule Contreras: firma dumneavoastră de asigurări e și ea implicată în toată afacerea asta, de vreme ce a acceptat să acopere o poliță de asigurare pentru contrabanda cu piei, așa că un scandal îi va mânji din cap până-n picioare și pe elvețieni.

- Ce-mi sugerați să fac ?

- Convingeți-o pe Ornella Brunni. Ea e singura care l-ar putea opri pe individul ăsta. Promiteți-i tot ce vă cere, bani, sau că-l vom scoate din țară viu și nevătămat, orice vă cere.

Contreras își dădu seama că Ciccarelli își pierduse cu totul stăpânirea de sine. Era mort de frică, pentru că mai mult ca sigur vizitatorul acela ciudat se afla încă în vreun cotlon ascuns al vilei. Cel puțin așa indicau urletul prelung al dulăilor din grădină și agitația frenetică a bodyguarzilor, care nu încetau să alerge de colo-colo printre copaci.

- Mánai e afară și faceți pe dumneavoastră de frică, nu-i așa?

- Nu fiți prost. Mánai nu există. A fost o invenție de-a mea ca să scap de Vittorio. Când a auzit că indienii sunt omorâți pe capete, a fost indignat și s-a dus la El Pantanal ca să oprească afacerea. Era un laș, așa că, pentru a-l speria, Schiller și cu mine l-am păcălit. N-a fost prea greu. Era însoțit de nevastă, și ei i-am pus în mâncare un praf, nu mortal, dar care să-i producă dureri insuportabile, în Asuncion au văzut-o zeci de medici, toți mituiți, care s-au declarat incapabili să lupte împotriva farmecelor lui Mánai, marele vrăjitor al indienilor *anare*. Când n-a mai putut suporta țipetele de durere ale nevestei, Vittorio a cerut să fie dus la vrăjitor. Restul vi-l puteți închipui cu ușurință. Vrăjitorul (ce-i drept, un actor foarte bun) i-a cerut să renunțe la afacere, Vittorio l-a ascultat, femeia s-a vindecat, dar frica îi pătrunsese în sânge și asta l-a determinat să facă acea asigurare ridicolă de viață. Fir-ar să fie! Aveam situația sub control, până când au început să moară toți pe capete. Carlo Ciccarelli coborâse tonul. După aceea, pentru a se liniști, începu o poliloghie în care descria, cu date statistice precise, activitatea Marochinăriilor Brunni în El Pantanal. Pe teritoriul paraguayean începuseră să se împutineze exemplarele de *yacare*, pentru că indienii duceau sute de pui în Mato Grosso Do Sul, în Brazilia, astfel încât căzuseră de acord să-i bage în sperieți. Îi omorâseră pe câțiva dintre ei, dar nu se așteptaseră la o reacție

atât de furioasă din partea vânătorilor care băgaseră de seamă că le scădeau veniturile, nici la revolta militarilor brazilieni și paraguayeni, care nu-și mai primeau comisioanele: toată mânia și revolta s-au revărsat asupra indienilor *anare*.

- Suntem o firmă mare, domnule Contreras. Pe masă e o mapă din piele de *yacare* tânăr. Ca să faci o asemenea mapă, care pe piață costă peste o mie de dolari, ai nevoie de cincispre-zece-douăzeci de animale. Am omorât câteva animale ocrotite prin lege, e adevărat, dar știi oare câți bani din impozitele noastre au fost acordați spre ajutorarea păduchioșilor ăstora de indieni? Milioane, domnule Contreras, milioane! Deoarece capitalul nu slujește numai la achiziționarea materiei prime; este investit deopotrivă în certificate pentru naivi, în diplome de bune intenții. Nu voiam să-i lichidăm pe indienii *anare*, însă Italia, Europa întreagă e plină de degenerați care vor să ne ruineze. Au ajuns până în Parlament! Unii le mănjesec cu vopsea pe femeile care poartă haine de piele. Un intelectual de doi bani a scris un articol prin care ne denunța că-i exterminăm pe indieni, dar nici un nemernic nu menționează că producem bunăstare, că creăm mii de locuri de muncă.

- Patriotismul dumneavoastră mă lasă rece. Mai degrabă spuneți-i asta comisarului Arpaia, i-o tăie scurt Contreras.

- Comisarului ? Dar ce vrea să facă ?

- Sunați-l și veți afla. Sau preferați să vi se înfigă o săgeată în ceafă?

Comisarul Arpaia și detectivul Chielli nu întârziară să se prezinte. Poliția italiană și detectivul particular lucrau împreună, mână-n mână.

- La dispoziția dumneavoastră, domnule Contreras, îl salută comisarul și, după ce vorbi cu el, ordonă: Chielli, pregătește-te să evacuezi vila. Numai *dottore* Ciccarelli poate să rămână.

- Am nevoie și de un elicopter al poliției, adăugă Contreras.

- S-a făcut! exclamă detectivul Chielli mușcând o țigară de foi.

În lentilele negre ale invalidului se reflectau cerul cenușiu din Milano și stupoarea care îi învinsese aroganța senilă.

Vânătorul solitar

- Presupun că detectivul va rămâne la sol, nu? murmură pilotul elicopterului.

Chielli îl privi cu dispreț și, scoțându-și din gură trabucul, se întoarse cu spatele, oferind privirii partea din dos a anatomiei sale. Se îndreptă apoi spre turnul în ruină. Contreras îi arăta cu degetul ceva pe jos lui Arpaia.

- E mai mult decât o simplă presimțire, domnule comisar. Prima dată când am venit aici, am văzut păsări moarte în iarbă și mi-am închipuit că era opera câinilor sau a puștii portarului. După aceea, uitându-mă la turn, am fost surprins că n-am zărit nici o șopârlă. Pe zidurile casei sunt câteva, dar aici nu. O ruină fără șopârle?

- E cu neputință să te cațeri în turn fără scară, comentă Arpaia.

- Probabil că pentru noi e imposibil. Dar un individ care-a învățat să se

urce în copaci înainte să învețe să meargă poate fi agil ca o pisică, chiar dacă-i bătrân. E acolo sus, vă asigur.

Chielli îi anunță că elicopterul era pregătit și se plânse că pe el îl îndepărtaseră, ca de obicei, la partea cea mai distractivă a misiunii.

Elicea se învârti, elicopterul începu să se înalțe, iar copacii părură că se lipesc de pământ. Contreras, prins de cablul care-l susținea de subsuori, simți că picioarele i se desprind de esplanada cu gazon.

Așa cum îi indicaseră pilotului, elicopterul îl ridică pe Contreras la câțiva metri deasupra turnului. La semnalul său, îl apropiară de turn, până când picioarele lui atinseră din nou o suprafață solidă. Contreras desprinse cablul și făcu semn elicopterului să se îndepărteze.

Vânătorul era într-adevăr acolo. Deși stătea ghemuit, cu capul și spatele acoperite cu piele de *yacare*, se ghicea cu ușurință că nu era mai înalt decât un copil de zece ani. Lângă el se aflau o sarbacană scurtă, două străchini de lut, pânze de păianjen încâlcite, un bulgăre de rășină și resturi de păsări și șopârle. Împrejurul lui, un cerc de pietre pestrițe și insecte care-și schimbă culoarea transformau acel loc de odihnă într-un turn de veghe micuț. Acolo stătea, cu picioarele încrucișate sub el și cu privirea absentă, vânătorul solitar. Părea străin de acei copaci inutili pentru el și de acei oameni în stare să înfrunte noaptea fără ocrotirea vreunui talisman.

Contreras se apropie cu băgare de seamă și dădu roată acelui trup înainte de a se opri în fața lui. Atunci se lăsă pe vine. Sub fălcile de *yacare*, care acopereau capul vânătorului, zări un chip fără vârstă, cu pomeții împodobiți cu trei rânduri de desene roșii. Avea ochii deschiși, dar o pâclă fără strălucire îi acoperise pupilele.

Detectivul întinse o mână și-i atinse umărul. Fu de-ajuns pentru ca omulețul să se prăbușească. Contreras îi puse o mână pe frunte. Vânătorul dogorea de febră.

Când elicopterul era pe punctul de a lăsa pe pământ targa care-l transporta pe vânător pentru a-l încredința medicilor, un strigăt al detectivului Chielli îi făcu pe toți să întoarcă privirea. La numai câțiva metri depărtare, așezat în scaunul său cu rotile, Carlo Ciccarelli strângea în mână un pistol Walter de nouă milimetri, încercând să dibuiască o țintă pe care nu o vedea, dar care se reflecta în lentilele sale negre de orb. Lovitura lui Chielli îi făcu oasele să trosnească și pistolul căzu în iarbă.

- Bestie! Voiam să fac dreptate, voiam să-mi răzbun partenerul!

Doi carabinieri îl luară pe colericul invalid.

- E un caz clinic complicat. Pe lângă pneumonie, suferă de o gravă malnutriție combinată cu deshidratare. Nu-i putem administra decât ser, pentru că nu știm dacă organismul lui ar rezista la vreun antibiotic. Nu încape nici o îndoială că avem de-a face cu un bărbat adult, dar am dori să știm ce vârstă are, îi informă doctorul Cacucci, de la secția de terapie intensivă.

Întins în pat, cu fața pe jumătate acoperită de masca de oxigen și acul pentru ser fixat în braț, vânătorul solitar părea și mai mărunțel. Arpaia și

Chielli îl priveau în tăcere.

- Mă duc să dau un telefon. Sunt pe coridor, spuse Contreras.

Formă numărul de la hotelul Manin și ceru să i se facă legătura cu camera lui. Ornella era încă acolo.

- Am crezut că v-ați săturat de mine! exclamă ea recunoscând glasul lui Contreras.

- Încă nu, și de dumneavoastră depinde ca asta să nu se întâmple nicio dată. Ascultați-mă cu atenție; în afară de antropologul asasinat, mai știți pe cineva care să-i cunoască pe *anare*?

- Da, știu pe cineva care îi cunoaște.

- Bine. Aduceți-l la spital, la secția de terapie intensivă.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nu mă obosiți, spuse Contreras și închise telefonul.

În timp ce așteptau, Arpaia și Contreras își înăbușeau pofta de a fuma privindu-l pe detectivul Chielli care se plimba frenetic de colo-colo. Își vântura trupul dintr-o parte în alta a coridorului cu pași mari, cu țigara de foi stinsă în colțul gurii. Din când în când își număra degetele, ca și cum ar fi vrut să se asigure că avea într-adevăr zece, sau se trăgea de urechi ca să verifice dacă încă mai erau lipite de cap.

- Întotdeauna e așa? vru să știe Contreras.

- Uneori e mai rău, dar e un tip cumsecade, răspunse Arpaia.

- Ce-i cu el ? E nervos ? insistă Contreras.

- Cred că se gândește. Fiecare dintre noi face asta cum se pricepe mai bine, dădu verdictul Arpaia.

Detectivul Chielli tocea în continuare linoleumul de pe coridor. La număratul degetelor și trasul de urechi adăugase acum nasturii de la haină. Deodată se opri, se lovi cu palma peste frunte și se îndreptă grăbit spre Arpaia și Contreras.

- Șefule, nu omulețul ăsta a încercat să-l ucidă pe Carlo Ciccarelli. Poate că el i-a înfipt săgeata otrăvită în ceafă lui Vittorio Brunni, dar aseară nu avea putere să sufle într-o sarbacană. Mai mult, dacă se ascundea în turn, de ce a aruncat pe jos păsările moarte? Cred că a slujit în mod voluntar drept momeală. Probabil că își dorea să fie găsit, cu multă osteneală, dar să fie găsit.

- La naiba, aveți dreptate. Omul ăsta nu e decât o pistă falsă, pentru a-l proteja pe celălalt, concluzionă Contreras.

- Grăsanule, întotdeauna am fost de părere că ești mai mult decât un fund, îl laudă Arpaia.

- Iar celălalt nu poate fi departe, adăugă Contreras.

- Magaziile Marochinăriilor Brunni se află în apropierea vilei lui Ciccarelli, spuse satisfăcut detectivul Chielli.

Cei doi polițiști ieșiră din spital și se îndreptară spre șosea, iar Contreras înjură, în ciuda întârzierii Ornellei. Un sfert de oră mai târziu o văzu apărând singură, indiferentă la dezamăgirea care se citea pe chipul lui Contreras.

- V-am rugat să faceți ceva foarte important.

- Și v-am ascultat rugămintea. De ce m-ați chemat aici?
- Unde l-ați lăsat pe specialistul în *anare* ?
- Eu sunt. Mi-am stricat ochii citind despre ei, spuse Ornella și arătă spre ușa în dreptul căreia stătea Contreras.

Vânătorul stătea în continuare nemișcat, cufundat în fântâna adâncă a febrei. Din când în când deschidea gura, iar masca de oxigen se aburea.

- Dumnezeu! L-au rănit ? exclamă ea la vederea omulețului.
- Nu. Are pneumonie și e subnutrit și deshidratat. E un *anare*?

Ornella încuviință. Îi spuse că desenele de pe fața indianului erau specifice unui vânător *anare* și vru să știe unde se aflau lucrurile pe care le adusesese cu sine.

- Sunt la comisariat. Comisarul Arpaia a dat ordin să fie duse acolo.
- Să mergem. E foarte important să-i văd lucrurile, ca să știm mai multe despre el. Unde l-au găsit?

- La vila lui Ciccarelli, în turnul cel vechi.

Ornella Brunni își duse mâna la gură înainte de a întreba:

- Își acoperise trupul cu o piele de *yacare* ?

- Da, ce înseamnă asta ?

- E momeala vânătorului. Indienii *anare* imită multe obiceiuri ale caimanilor *yacare*. De pildă, când aceștia simt că se apropie o felină, unul dintre ei se lungește pe plajă și slujește drept momeală. Felina atacă, sigură că îl va lua prin surprindere pe *yacare*, și îi înfige colții în ceafă. Excitată de mirosul de sânge, felina îl sfâșie pe loc și îl devorează, netemătoare. Acesta e momentul pe care-l așteaptă ceilalți *yacare*, care între timp au înconjurat-o, nelăsându-i nici o șansă de scăpare.

- Unde ați învățat toate astea ?

- Guido Vincenzo nu era doar antropolog, ci și iubitul meu.

- Îmi pare rău, Ornella. Tot mai vreți să mergeți la comisariat?

- Nu. Și cred că ar fi mai nimerit să mă duc la vila lui Carlo Ciccarelli, spuse ea, privindu-l pe Contreras din îndepărtata singurătate a ochilor ei verzi.

Trebuiră să insiste multă vreme ca să-l convingă pe dulapul înarmat că viața stăpânului său era în primejdie și că era mai bine să-i facă pe dulăi să tacă și să le deschidă ușa. Contreras o luă pe Ornella de mână și alergară împreună pe aleea străjuită de copaci desfrunziți, în vreme ce bodyguardzii, surprinși, strigau în urma lor tot felul de lucruri pe care ei nu le luară în seamă, până ajunseră în dreptul esplanadei acoperite cu gazon.

Contreras cunoștea ritualul: bodyguardul mai vânjos învârtea scaunul cu rotile ocupat de Carlo Ciccarelli, care ținea în mână pistolul Walter de nouă milimetri; alt individ alerga spre ei, lăsa un reportofon pe gazon și se așeza în spatele scaunului cu rotile; o voce bărbătească se auzea din reportofon... De data asta însă, Ciccarelli nu-și îndreptă urechea spre semnalul sonor, nici nu căută ținta cu ochii lui nevăzători, nici nu trase vreun foc de armă.

Nici măcar nu ridică pistolul. Capul îi căzu pur și simplu într-o parte, ca unei păpuși de câlți, spre stupefacția bodyguardzilor, care nu reacționară decât în clipa când stăpânului lor îi căzură ochelarii de orb.

Comisarul Arpaia și detectivul Pietro Chielli ajunseră la fața locului când pentru Contreras era aproape imposibil să-i țină la distanță pe bodyguarzi, pentru a-i împiedica să miște cadavrul.

- Are un semn în spatele urechii stângi. Săgeata, după cum știm, se topește foarte repede, le atrase atenția Contreras.

Arpaia și Chielli îl priviră pe răposat. Fără ochelarii negri era de nerecunoscut, chipul lui nu avea nici o expresie.

Chielli îngenunche și observă copacii din apropiere, luând ca reper urechea stângă a mortului, dar Contreras îl descurajă:

- Nu vă bateți capul încercând să stabiliți posibila traiectorie a săgeții. L-a lovit în timp ce unul din oamenii lui întorcea scaunul cu roțile.

Ornella și cei trei bărbați se priviră. Adevăratul vânător solitar se ascundea acolo, foarte aproape, invizibil camuflat de obiceiurile sale îndepărtate.

Trist, solitar și cel de pe urmă

Ashkeanumere, „cel care vine din apă”, deschise ochii și se văzu înconjurat de negura morții, în jurul lui totul era alb, culoarea cea mai sterilă și mai tristă, și, cu toate că rogojina pe care se afla era moale și tot albă, simți că moartea îi pătrundea în oasele de-acum îndepărtate de căldura simplă a pământului. Lângă el se aflau doi bărbați din tribul *jeashmare*, „cei ce urăsc apa”, de care se ferise toată viața lui. Unul dintre ei era gras și mușca un fel de bețisor; celălalt era slab, își acoperise ochii cu o mască de rășină transparentă și pe fața lui creștea un mușchi cenușiu, îl priveau cu scârba cu care te uiți de obicei la o reptilă rănită. Teribili vrăjitori acești *jeashmare*, își spuse „cel care vine din apă” ducându-și o mână la față. O trompă lungă creștea în locul unde înainte avusese gura. Poate că îl transformaseră într-un urs furnicar.

- Stai liniștit, omulețule. Nu te mișca, spuse detectivul Chielli.

- Nu înțelege ce spui. Mă îndoiesc că știe italiana, zise comisarul Arpaia, vădit indispus.

Acel omuleț fragil, care transpira pe perna albă și îi privea cu ochi îngroziți, era în același timp un potențial asasin și un martor foarte important. Căutându-l pe celălalt vânător - așa se hotărâseră să-l numească -, poliția milaneză decoperise o adevărată comoară, în magaziiile Marochinăriilor Brunni se găsiseră mii de piei de animale, caimani și alte reptile teoretic ocrotite printr-o legislație internațională pe cât de bombastică, pe atât de ineficientă. Cât despre celălalt vânător, abia dacă găsiseră vreo urmă: oase de rozătoare și de păsări mici și câteva excremente despre care cei de la laborator declaraseră că puteau aparține unui copil, deoarece nu conțineau urme de alcool sau tutun.

- Mi-ar plăcea să aflu ce naiba gândește omulețul ăsta, murmură detectivul Chielli.

- Pe lângă faptul că are febră, îi mai e și frică, iar frica nu prea îți

îngăduie să gândești, comentă comisarul Arpaia.

Dany Contreras deschise ușa și le făcu celor doi semn să plece. Se vedea că e supărat. Cu câteva ceasuri în urmă telefonase la Zürich, și satisfacția lui Zoller i se păruse jignitoare, însă nu știa de ce.

- Pentru Helvetica asta e mană cerească. Vittorio Brunni nu a murit de moarte naturală și, ca și cum asta n-ar fi de-ajuns, beneficiarul asigurării nu există. Misiune îndeplinită, Contreras. Când te întorci? îl întrebase Zoller.

- Mai rămân câteva zile. Nu știu câte. Vreau să văd cum se termină povestea asta.

- Nu te băga unde nu-ți fierbe oala. Poliția italiană se ocupă de caz. Dumneata nu mai ai ce căuta la Milano.

- Știu, dar e o chestiune personală. Dumneavoastră nu puteți înțelege.

- Ce să înțeleg ? Niște indieni au omorât un client de-al nostru. Pe unul dintre ei l-au prins și în curând vor pune mâna și pe celălalt, îți ordon să te întorci cu primul avion.

- Nu. Am să mă întorc după ce se va clarifica totul.

- Ești un sentimental, Contreras, exclamă Zoller cu dispreț înainte de a închide telefonul.

Arpaia și Chielli ieșiră din salon. „Cel care vine din apă” rămase singur.

Meandrele febrei îl conduseră la Turupaqui, și se trezi în marea canoe alături de Anahumare, „cel care cântă ca apa”. Vreme de șapte zile încheiate călătoriseră pe apă, vâslind cea mai mare parte a timpului împotriva curentului și încărcând canoea pentru a ocoli zonele de curent rapid. Se întorceau din Mato Grosso cu canoea goală. La dus, transportaseră peste o sută de pui de *yacare*. Reptilele nu erau mai mari de o palmă și se agitau ca niște larve pe fundul canoei. Le era foame, dar asta nu conta; nu contau nici frigul, nici oboseala, pentru că făceau ce trebuiau să facă. Erau indieni *anare* și ascultau de o lege veche de când lumea, pentru că la începuturi lumea era făcută din apă, iar oamenii și animalele locuiau pe spinarea marelui *yacare*. Reptila visa fructe și erau fructe, visa pești și erau pești, visa broaște-țestoase și erau și broaște-țestoase. Dar într-o zi apăruse primul *jeashmare* și înfipse o săgeată de foc în inima mării reptile. Aceasta, rănită de moarte, biciuise apa cu coada zile în șir. Lăsase o mie de pui în urma ei, unii mici cât o larvă, alții mari cât un vânător, însă nu spusese care dintre ei trebuia să-i ia locul. De aceea indienii *anare* se vedeau nevoiți să îngrijească toți puii, pentru ca dulcea vreme a visării să se așeze din nou pe spinarea marelui *yacare*.

- Ce-a spus doctorul Cacucci? întrebă Contreras.

- Ce spune de obicei. Că nu i se poate administra nici un medicament.

Un mort în Asuncion, altul la Barcelona, doi la Milano, și nu-l putem ancheta pe principalul suspect, se lamentă Arpaia.

- Asta se întâmplă pentru că nu știm limbi străine, șefule, comentă detectivul Chielli.

- Au aflat ceva despre celălalt? întrebă din nou Contreras.

- Toată poliția milaneză e pe urmele lui, răspunse Arpaia.

- Pe urmele unui om mărunțel care umblă pe jumătate gol și deghizat în crocodil. Nu pare să fie, ca să zicem așa, o anchetă obișnuită, spuse Chielli

mușcând țigara de foi.

- Nu vreau alți morți. Dacă mai moare vreunul, mă dau ăștia afară, comentă Arpaia oftând.

Fură întrerupți de sosirea liftului. Ornella Brunni înaintă cu pași hotărâți spre comisar.

- Oamenii dumneavoastră mi-au răscolit casa, cum vă permiteți? îi reproșa ea lui Arpaia.

- Aveam mandat de percheziție. Știm că dumneavoastră simpatizați cu indivizii ăștia care, printre altele, l-au omorât și pe tatăl dumneavoastră.

- Și s-ar putea să mai fie uciși și alții, adăugă Chielli.

- N-o să mai fie ucis nimeni, spuse Ornella Brunni.

- De unde știți ? Mi se pare că ascundeți niște secrete pe care ar trebui să mi le împărtășiți. E de datoria dumneavoastră să faceți asta. Aș putea să vă arestez sub acuzația de tăinuire, o amenință comisarul, dar nu putu să mai adauge nimic, pentru că din salon se auzi glasul prizonierului.

Omulețul își scosese masca de oxigen și, așezat pe marginea patului, se uita cu o expresie de panică la acul înfipt în brațul lui. O litanie ciudată și monotonă ieșea de pe buzele sale.

- Chielli, cheamă doctorul, ordonă Arpaia în timp ce, ajutat de Contreras și de Ornella Brunni, îl așezau pe prizonier în pat.

„Cel care vine din apă” o privi pe femeie și își dădu seama că moartea îl chema. Făptura aceea avea în ochi pădurea. Atunci surâse copilărește și în limba lui îndepărtată îi povesti că, împreună cu „cel care cântă ca apa”, făcuse ce trebuia să facă venind pe teritoriul tribului *jeashmare*, pentru că, întorcându-se în satul lor după ce duseseră ultimii pui de *yacare* într-un loc sigur, îl găsiseră devastat și înțesat de morți. Atunci își dăduseră seama că de fapt și ei erau cei din urmă și că nu-i mai puteau salva pe *yacare*, cum făcuseră până atunci, și că era de datoria lor să le ucidă pe căpeteniile *jeashmare*. Așteptaseră, cu calmul caracteristic celor solitari, ca aceștia să vâneze și să ia cu ei mii de animale. Și, ascunși printre pieile de *yacare*, făcuseră călătoria spre căpeteniile *jeashmare*, lungă, răbdătoare și fără de întoarcere.

Când intră doctorul Cacucci, omulețul se uita la Ornella Brunni cu ochii ieșiți din orbite și întindea spre ea mâinile, continuându-și discursul disperat. Deodată, pieptul începu să-i tresalte convulsiv și încremeni.

Doctorul Cacucci clătină din cap, îl auscultă și apoi îi închise ochii.

- Acum nu mai puteți tăgădui că omul acesta vă cunoștea. V-a povestit ceva și vreau să-mi spuneți și mie ce anume, îi ordonă Arpaia Ornellei Brunni, încolțind-o.

- Nu fiți prost. N-am înțeles nici o vorbuliță, și chiar dacă aș fi înțeles, tot nu v-aș spune, răspunse femeia.

- Vă rog să-mi acordați câteva minute, domnule comisar. Iar dumneavoastră veniți cu mine, spuse Contreras luând-o pe Ornella de braț.

Merșeră în tăcere până la barul spitalului. Contreras ceru două cafele și se așezară față în față. Detectivul îi dădu un șervețel ca să-și șteargă lacrimile.

- Ați intrat într-o încurcătură, și încă până-n gât. Orice polițist ar crede că omul ăla v-a povestit ceva. Ce anume v-a spus?

- N-am înțeles nimic. Știu câte ceva despre ei, dar nu le cunosc limba. Numai câțiva misionari o cunosc, în afară de asta, n-am fost niciodată în El Pantanal.

- Habar n-am de ce naiba vă iau apărarea. Nu sunt polițist, dar am fost cândva, iar asta îmi îngăduie să vă asigur că v-ați vârat într-o încurcătură cumplită. Fie. Nu înțelegeți limba indienilor *anare*. Vă cred. Totuși, acum câteva minute ați afirmat că nu va mai fi ucis nimeni. Ornella, dumneavoastră știți unde se află celălalt.

- Și dacă ar fi într-adevăr așa ? Nu mă puteți obliga să fiu turnătoare.

- Nu, însă aroganța dumneavoastră nu-i va salva viața celui-lalt indian. E foarte bolnav, nu-i așa? N-ați venit la spital ca să vorbiți cu comisarul sau cu detectivul Chielli. Și n-ați venit nici ca să mă vedeți pe mine. Voi ați să aflați ce tratament i-a prescris doctorul Cacucci indianului, ca să-l folosiți și pentru celălalt. Probabil că între timp a murit și el.

- Ei l-au omorât pe Guido, care era bărbatul meu. Îl iubeam, spuse femeia, ai cărei ochi verzi erau scăldați în lacrimi.

- De acord. Ei l-au omorât pe Guido Vincenzo și probabil pe mulți indieni, direct sau indirect. Dar au plătit pentru asta, Ornella. Au plătit toți, Schiller, Estevez, Carlo Ciccarelli, și a plătit și tatăl dumneavoastră, de două ori, pentru că mai întâi au avut grijă să-l înnebunească de spaimă și abia după aceea l-au ucis. Vreți acum să-i salvați viața celui-lalt indian *anare*?

- Credeți că ar fi mai bine să-l dau pe mâna poliției și să moară încet într-o celulă?

- Nu sunteți nici zeița eticii, nici zeița din El Pantanal, Ornella. Nu sunteți decât o burgheză răsfățată și plină de ură. Voi ați să răzbunați moartea iubitului dumneavoastră, înțeleg asta, dar ați stat deoparte, și știți de ce ? Pentru că burghezii n-au avut niciodată curaj și s-au folosit întotdeauna de alții pentru a scoate castanele din foc. Unde e celălalt indian? Spuneți odată.

- Dacă trebuie să moară, atunci să moară în libertate.

Mâna lui Contreras descrie un semicerc în aer înainte de a o lovi pe femeie peste față. Masa fu improșcată cu lacrimi și salivă. O ceașcă de cafea se răsturnă, dar nu reuși să spele orgoliul rănit al lui Contreras.

- Îmi faceți scârbă. Prea bine. Să moară atunci, dacă asta vă salvează conștiința de burgheză de stânga. Veți fi acuzată de tăinuire în cel puțin trei cazuri: al tatălui dumneavoastră, al lui Ciccarelli și al ultimului *anare*. Iar eu voi fi martorul acuzării.

- Polițist blestemat! Ești la fel ca și ceilalți doi.

- Poate că da, numai că pun mai repede lucrurile cap la cap. Arpaia și Chielli vor ajunge la aceleași concluzii. A fost o greșeală că ați venit la spital, pentru că indianul v-a recunoscut, deci nu era prima oară când vă vedea. Asta s-a întâmplat probabil la Barcelona. Aflând de moartea lui Estevez, asemănătoare cu cea a lui Schiller, v-ați dus în Spania și acolo v-ați întâlnit prima oară cu indienii. Se ascundeau într-o magazie. N-o să aflăm niciodată cum au ajuns așa departe, probabil ascunși printre pieile transportate cu

vaporul. Schiller și Estevez au fost o pradă ușoară, dar, fără ajutorul dumneavoastră, indienii n-ar fi ajuns niciodată la Milano. I-ați adus ca pe niște animale, în portbagajul mașinii dumneavoastră Alfa Romeo ? Nu. Cred că i-ați ajutat să se strecoare în ultimul transport pregătit de Estevez. Da. Cred că așa a fost. Cei doi miroseau a piele de *yacare* și de aceea câinii lui Ciccarelli, obișnuiți cu izul care venea din magazinele stăpânului, n-au avut cum să-i găsească. Vă așteaptă o detenție lungă, și singura dumneavoastră circumstanță atenuantă ar fi să-i salvați viața celui alt indian. Hotărâți-vă.

Văzând-o pe Ornella Brunni cu capul în pământ, comisarul Arpaia pricepu că se afla foarte aproape de clasarea cazului. Detectivul Chielli înțelese și el situația și coborî primul la mașină. Când Contreras, Ornella Brunni și Arpaia ajunseră în stradă, Chielli îi aștepta cu motorul pornit și cu sirena pusă pe capotă, ca o ciupercă albastră și licăritoare.

- Faptul că ați cerut poliției să investigheze crima a fost un alibi sau o bătaie de joc? o întrebă Arpaia, dar Ornella păru că nu-l aude.

N-a fost nevoie să meargă prea departe. Se îndreptară spre nord pe Via Manzoni și, urmând indicațiile femeii, Chielli opri mașina în fața porții închise de la Giardini Pubblici. O singură opinteală a corpulentului detectiv fu de ajuns pentru a azvârli cât colo lacătul ruginit. Stând pe vine într-un colț al unei cuști goale, unde odinioară erau ținute leii, îl găsiră pe omul pe care-l căutau. Trupul îi înghețase sub pielea de *yacare*, pentru că noaptea era înghețată, și înghețată e și moartea, la Milano și pretutindeni.

- Nu mai e nimic de făcut, spuse comisarul Arpaia și se întoarse la mașină ca să ceară prin stație un vehicul pentru morgă.

Plecară și ceilalți, iar acolo rămase cel din urmă *anare*, abătut, cu tristețea celor pentru care nu există cale de întoarcere; solitar, cu singurătatea celor învinși, și aflat la capătul unui drum pe care n-ar fi trebuit să se aventureze niciodată.

În stradă, detectivul Pietro Chielli îi puse cătușele Ornellei Brunni și îndeplini ritualul convenit, aplecându-i capul pentru a o obliga să intre în mașină. Dany Contreras o privi în ochi. Irisurile verzi îl cercetară din ținuturi atât de îndepărtate, încât se înfiora și, pentru a nu ceda ispitei de a i se face milă în cele din urmă, porni pe jos spre hotel, spre barul cald și spre whisky, pentru a se simți la adăpost de frigul pe care îl ura, o dată în plus, din adâncul sufletului.
